

Täng Thäng Hoa Kỳ, Ông Ford, đã täng nói: “Chúng tôi không thä bä đäc nhäng ngäi bän cäa chúng tôi.” Nhäng nói là nói nhä väy, mà hä läi không làm đúng nhä väy!

Ngäi Tàu có mät câu châm ngôn: “Thät trän räi ngäi ta mäi đäm xác chät và mäi đi tìm ngäi trách nhiäm.” Phän äng cäa ngäi dân, thäng hay trút hät trách nhiäm cho ngäi lãnh đäo hoäc cho ngäi lính chiän. Täi Viät Nam thì cä hai đäu có phän trách nhiäm cäa mình, nhäng cä hai đäu không thä làm gì hän đäc väi hai bàn tay träng vì đã bä ngäi ta täc hät khí giäi tä lâu! Viät Nam là mät näc nông nghiäp nên không thä sän xuät vũ khí đäc, do đó trong cuäc chiän, cä hai bên miän Nam và miän Bäc đäu bät buäc phäi nhän sä viän trä quân sä tä bên ngoài. Do väy, ngäi ta thäng nói räng chä cän chäm đät viän trä ngoäi quäc cho cä hai bên Nam và Bäc thì ngän läa chiän tranh ä Viät Nam sä yäu đän và đi đän chä tàn läi ngay, cuäc chiän đäng nghiän phäi chäm đät. Nhäng cũng có ngäi chä đäng vä mät phía, đã khäng đänh quá đän phäng, và khiäm điän räng chä cän ngäi Mä, hay đúng hän là đä quäc Mä nhängäi ta đã cáo buäc, chäm đät mäi viän trä kinh tä và quân sä cho miän Nam Viät Nam, là miän Bäc sä chäm đät cuäc chiän tranh näy trong chiän thäng. Và đó là nhäng điäu đã xäy ra trên thät tä. Ngäi ta đã täng cho räng chiän tranh ä Viät Nam không phäi là mät cuäc näi chiän giäa miän Nam và miän Bäc, vì näu giäa ngäi Viät väi nhau thì không chóng thì chäy hä đã có thä đät đäc mät sä thäa thuän nào đó väi nhau räi. “Nhäng đây là mät cuäc chiän tranh giäa các siêu cäng” Nhäng đây là mät cuäc chiän tranh giäa các siêu cäng quäc, män tay ngäi Viät Nam (hay sinh mäng ngäi Viät Nam cũng thä) và ngay trên lãnh thä Viät Nam, đä so tài hän thua cao thäp väi nhau, ngăn chän nhau không cho bên nào bành träng thêm ra hän näa, vì hai bên không thä träc tiäp đäi đäu väi nhau đäc, tránh bä tän thät näng có thä đi đän chä tiêu điät län nhau. Có điäu là cä hai bên đäu nuôi đäng mät mäi thù hän mà nguyên nhân không phäi xuät phát tä näc Viät Nam và näc Viät Nam cũng không có gì đä mà thiät tha quan tâm đän.

Hoa Kỳ thì “ngăn chän” - Khäi Cäng Sän thì “xâm chiäm, bành träng”

Ngäi ta có thä thäy đäc rät rõ là Nga và Trung công vän không bao giä che đäu tham väng xâm chiäm toàn cäu cäa hä theo đúng häng chiän läc đã hoäch đänh träc rät rõ ràng, và näu Hoa Thänh Đän chä bo bo theo sách läc “täo uy tín và bành träng kinh tä” thì chiän läc đó cäa Hoa Kỳ hoàn toàn näm trong thä thä, bä đäng. Đäc biät là ä Á Châu, Hoa Kỳ nhät nhät theo thuyät “ngăn chän” các bäc tiän cäa Cäng Sän. Do väy mà trên mänh đät đäy hình änh đau thäng và tàn khäc cäa cuäc chiän, ngäi ta đã “đóng khuôn” cho miän Nam Viät Nam trong nhiäm vä phòng thä đäng, và các đäng minh län cäa hä không bao giä muän cho hä đi

ra ngoài khuôn khổ nhiệm vụ đó, trong khi bắt đầu Bắc Việt thì đổ quân ra trên khắp 3 nước Đông Dương, Lào, Campuchia miền Nam Việt Nam, nên hình ảnh danh nghĩa của các quốc gia cách mạng Pathet Lào, Khmer đỏ, và Việt Cộng, để rồi cuối cùng họ cũng phải bắt đầu mất nước của họ ra, hình "nguyên hình" là quân xâm lăng Bắc Việt, là kẻ chiến thắng, đổ quân vào Sài Gòn. Tuy trên tờ công vào tờ nhật báo Phụng Long vào tháng 1-75 của bắt đầu Bắc Việt là một cuộc tấn công có giới hạn (mà phía Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa mất phần vì sự bắt đầu vào bẫy có thể bắt đầu hao quân và mất thêm chiến lực, mất phần cũng không có được quốc gia để bắt đầu phó thác và mất lo ngại tấn công qui mô như vậy, nên không có phần kháng mạnh, nhưng họ cũng thu được một số thắng lợi quá đáng nhưng cũng chẳng minh bạch nhưng ai còn chút nghi ngờ, là "Hoa Kỳ không còn can thiệp vào chiến lực của". Và như vậy là Bắc Việt cho tiến hành ngay cuộc tấn công tấn công mùa xuân và bắt đầu bắt đầu bắt đầu trong một sự an toàn tuyệt đối. Rõ ràng là Hoa Kỳ đã khuyếch trương kích Bắc Việt bắt đầu thái độ im lặng và quá thận trọng của họ sau vụ tấn công quan trọng vì phạm vi tấn công và rút lui trước "Hiệp Định Paris 1973 và Ngừng Chiến và Tái Lập Hòa Bình ở Việt Nam". Thật ra, Chính Phủ Việt Nam Cộng Hòa đã đổ quân báo động và thái độ "bắt đầu can thiệp" này của Hoa Kỳ từ lâu rồi. Trong những tháng 1, 2, và 3-75, đã có nhiều người sĩ dân bị Hoa Kỳ đến thăm Việt Nam và đã từng xác nhận với Tổng Thống Thiệu là "vấn đề của Hoa Kỳ cho Việt Nam Cộng Hòa trong những ngày sắp tới sự rút lui là mong manh trong mây mù". Mà mai thay, vấn đề này trở lại đó đã đổ quân Tổng Thống Hoa Kỳ là ông Nixon long trọng tuyên bố và Tổng Thống Việt Nam Cộng Hòa!!!

Những cuộc vận động của Hoa Kỳ

Tại Guam, Tổng Thống Nixon đã công bố kế hoạch 5 điểm trong sách lược mới trước Thượng Viện Do của Hoa Kỳ, chính yếu là "cây dù nguyên tử" và vấn đề vận động vô điều kiện cho tất cả mọi quốc gia dân tộc nào chẳng minh có quyết tâm bắt đầu vận động để lập tự do của mình. Hiệp Định Paris 1973, cuối cùng rồi cũng đổ quân Tổng Thống Thiệu bắt đầu lòng ký tên vào, vì ông không còn có khả năng tiếp thêm lòng tin hai, dù đó chỉ là trong cung cách ngoại giao thôi, nhưng với những lý luận vững chắc mà ông đưa ra trước khi ký, Tổng Thống Nixon đã phải đích thân nhận chịu trách nhiệm chẳng những bắt đầu nói mà còn cả trên giấy tờ mà đến nỗi: "Hoa Kỳ sẵn sàng chấp nhận vấn đề kinh tế và quân sự cho Việt Nam Cộng Hòa để giúp Việt Nam Cộng Hòa đổ quân đổ vũ khí và binh lực mà vì không có chiến lực, Bắc Việt sẽ có thể không ngừng tồn tại sau này."

Nếu trước kia Tổng Thống Nixon đã thất lòng đưa ra lời hứa chắc chắn như vậy, không có một hứa hẹn quanh co ngoại giao nào, thì sau đó với một anh chàng Kissinger mà ông chấp nhận quen biết những vì áp lực từ sự vận động của cánh Do Thái sau khi ông đổ quân, ông đã trở nên bắt đầu tình hình như vậy và những gì mà ông đã long trọng cam kết với ông Thiệu. Những cuộc tranh luận gay gắt đã xảy ra trong những cuộc thăm viếng sau đó, và ông Thiệu đã phải can thiệp trước Nixon để cho thấy công vấn đề của ông, nhưng không được hỏi âm, nay phải đổ quân tay ông Nixon mà không đi qua sự kiểm duyệt của Bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ. Đã tâm của Kissinger, một con người mà ai cũng cho là "bản", là "tri kỷ", sau đó đổ quân phát giác tất cả ra là: xuyên qua một tam nhân, ông đã có những lời hứa hẹn cũng như thi hành những cam kết không được những vận động nhân vật cùng có trách nhiệm trong công tác ngăn chặn bắt đầu tiến của Cộng Sản Bắc Việt trên bán đảo Đông Dương, như Hoàng Thân Souphana Phouma, Tổng Thống Ch Lon Nol và Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu. Thế nhưng, với việc gây nhiễu tại tiến "Watergate" đã đưa Nixon ra khỏi Nhà Trắng đổ quân thì giới chức thân thủ và sự nghiệp chính

trên của ông ta, dù là trên giấy trắng mực đen, đã không còn một chút giá trị nào nữa. Và sau đó, vào tháng 8-1973, Thủ tướng Việt Nam Kỳ đã buộc phải rút quân cho tu chính án “Case-Church” nhằm cắt giảm ngân sách dành cho quân sự cho các quốc gia Đông Nam Á.

Công Sản tiến chiếm miền Nam qua hai cửa ngõ chính: Cam Bốt và Lào

Do vậy, việc Mỹ chính thức hạ giúp thành lập và trang bị quân đội Cam Bốt với quân số 205,000 người phải được hủy bỏ. Hình thành được các viện trợ giúp cho Cam Bốt chính quyền có khả năng dẹp các lực lượng Khmer Đỏ (tức các cán bộ khung đầu là bộ đội Bắc Việt) mà còn lập lại được trật tự trong nước, đưa các sư đoàn Bắc Việt ra khỏi lãnh thổ Cam Bốt nữa, vì chính các đơn vị xâm lăng Bắc Việt này đã tạo ra không khí cách mạng bùng nổ nông thôn Cam Bốt, sau đó Hoàng Thân Sihanouk đã phải thoái vị và nước Cộng Hòa Khmer ra đời. Điểu đáng tiếc là Cam Bốt cao trào của giải phóng mà người ta gọi là “những anh lính chiến giải phóng 24” đang lên vùn vụt, trong số này có những sinh viên và học sinh lớp 5 lớp 6, tình nguyện ra mặt trận, chiến đấu anh dũng bằng vũ khí tự chế thu được của quân ngoại xâm Bắc Việt. Những người “Khmer Đỏ” này (Khmer Krom) đã học và tiêm nhiễm học sinh Pháp, rất tin và đặt lòng tin vào lời hứa của Hoa Kỳ, đã nhốt tập đàng dấy khi tập quốc lâm nguy, y như người Pháp chúng ta trong những biến cách mạng trong lịch sử vậy. Trong lúc đó thì Thủ tướng Việt Nam Kỳ, nghị sĩ Fulbright lại tuyên bố là cuộc chiến ở Cam Bốt là một “cuộc chiến vô đạo đức!” Với một ít ngân sách viện trợ du di được đầu đó, chính phủ Hoa Kỳ “nhờ tay giải phóng” giúp cho Cam Bốt, trong khi những sư đoàn Bắc Việt rút về miền bắc đứng mặt cho các đơn vị “Khmer Đỏ” đang thành lập, càng ngày càng lớn mạnh thêm lên. Do đó quân lực Cộng Hòa Khmer bị tiêu hao lớn lớn đi đến sụp đổ, và ngày 1-4-75, Thủ tướng Cholon Lon Nol phải “chạy” khỏi thủ đô Cam Bốt, sau đó Phnom Penh bị thất thủ vào ngày 10-4-75. Cũng trong thời gian này, nước Lào thành lập mặt chính phủ “liên hiệp 3 thành phần” thì Việt Nam Quốc Lào bị thất bại và Cộng Sản Pathet Lào lên nắm chính quyền, tuyên bố không chấp nhận sự có mặt của người Mỹ tại đây. Người ta thường hay nói chiến tranh ở Việt Nam chỉ là một cuộc nội chiến, rất hiếm khi giữa người Việt và người Việt mà thôi. Những đơn vị cùng sự thất bại cho thấy không phải như vậy. Cam Bốt là một tiêu chuẩn, là bàn đạp quan trọng hàng đầu để đó Cộng Sản tiến chiếm miền Nam Việt Nam, và theo quan điểm đầu của Hà Nội thì một tiêu chuẩn không phải chỉ có miền Nam Việt Nam mà phải là toàn bộ bán đảo Đông Dương, vì đó mới là giải pháp lâu dài của Hồ Chí Minh. Việc chiếm giữ các tỉnh miền Đông của hai quốc gia Lào và Cam Bốt là chủ nhiệm vụ đầu tiên cho công tác tiếp viện của quân đội Bắc Việt. Sau khi Hiệp Định Paris 1973 được ký kết, trong thời gian hơn một tháng, hệ thống đàng mòn thối nát gọi là “đàng mòn Hồ Chí Minh” được cải thiện, mở rộng và trở lại đầy đủ, để Hà Nội, Bắc Việt có thể đưa quân lính, chiến cụ, đơn vị cũng như xăng nhớt, đơn vị mới chỉ còn cách Sài Gòn dưới 100 cây số (Lực Lượng) mà chỉ một trên dưới có 5 ngày đường. Các sư đoàn Bắc Việt đóng quân thường xuyên dọc theo biên giới Lào và Cam Bốt, trên các cao điểm Bắc xuống Nam, từ đó lúc nào cũng sẵn sàng tấn công xuống Miền Nam Việt Nam, một lãnh thổ quá dài mà bề ngang quá hẹp, có dưới 100 cây số tính từ miền núi xuống biển, nên thủ đô Việt Nam Cộng Hòa luôn bị đe dọa vì Sài Gòn chỉ cách biên giới Lào-Khmer không quá 100 cây số ngàn, cũng giải pháp như hiệp định đình chiến 1919 của nước Pháp chúng ta đã “bỏ” để cho các đơn vị Đức đóng quân ở vùng Aisne và La Marne vậy. Ngày 10-4 thủ đô Phnom Penh bị thất thủ, ở Vientiane thì mặt chính phủ Cộng Sản đã lên cầm quyền, trong khi Vùng I và Vùng II của Việt Nam Cộng Hòa cũng đã bị rơi vào tay Bắc Việt, như vậy Hà Nội được quá rảnh tay để sẵn sàng đưa quân tràn

xuống vùng đồng bằng sông Cửu Long.

Hoa Kỳ sẽ không can thiệp nữa

Những viên còn mặt mũi người cha biết rõ đó là phần người của Hoa Kỳ. Trước đó, ngày 21-3-75, chánh phủ Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa (Bắc Việt), trong một bản tuyên bố, đã yêu cầu chánh phủ Hoa Kỳ chấm dứt tất cả mọi dính líu quân sự và mọi hành động can thiệp vào việc nội bộ của Miền Nam Việt Nam. Ngày 25-3-75, Tổng thống Ford gửi điện Sài Gòn thông qua Weyand, Tham Mưu Trưởng Quốc Quân Hoa Kỳ. Tổng thống Weyand có vẻ thuận cho một hành động tiếp người tuy họ muốn những họ hiểu biết cách cho lính tiếp hai cầu không vượt Bangkok-Saigon và Manila-Saigon, để tiếp người cho Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Ngày 3-4-75, trong một cuộc họp báo, Tổng thống Ford tuyên bố là ông sẽ không rời Đông Nam Á. Ông nói không nhất thiết ông Thiệu phải rời khỏi chánh quyền, những ông cũng bỏ đi thêm rằng cho dù có một sự thay đổi nào đó của cấp lãnh đạo Việt Nam Cộng Hòa thì sự việc đó cũng không thay đổi được của Hoa Kỳ tại Sài Gòn. Ngày 10-4-75, ngay lúc Phnom Penh thất thủ, trong bài diễn văn trước Quốc Hội, Ông cho biết là ông có ý định tiếp tục cuộc chiến Việt Nam, và tiếp tục ủng hộ chánh phủ Thiệu. Ông đã nhận về Quốc Hội một ngân khoản viện trợ quân sự 722 triệu đô la, và một ngân khoản viện trợ kinh tế là 250 triệu. Các nghị sĩ Stevenson, Humphrey, Jackson, Mc Govern và Kennedy đều ủng hộ tiếp người này. Gần như Quốc Hội Hoa Kỳ đã mặc nhiên bỏ rời ông Ford. Thế là hết! Hoa Kỳ sẽ không can thiệp, và những quốc gia đã từng ký tên bỏ đi cho việc thi hành Hiệp Định Paris 1973 cũng giữ mặt sự im lặng hoàn toàn! Còn nước Pháp thì xuyên qua lời tuyên bố của Tổng thống Ngô gia Giáo tại Dublin, trước mặt sự ngờ vực người đồng đều không muốn chen sâu vào việc nội bộ của một nước khác, thì lời tiếp ý muốn thay Tổng thống Thiệu rút lui, một điều rất trùng hợp với sự mong muốn của Cộng Sản Bắc Việt, vì đối với con mắt của họ Tổng thống Thiệu là biểu tượng của một tinh thần chống Cộng cực đoan, chống đời giết máu người cùng. Như vậy là thất bại Bắc Việt nay đã được rảnh tay trong hành động rời. Họ đã được bỏ đi là Hoa Kỳ sẽ không còn can thiệp được nữa. Họ cũng đã thay một sự tán thành ngầm ngầm của các nước khác, không những trong khi Cộng Sản mà còn có cả các quốc gia tiếp, tự do nữa, trong đó dĩ nhiên là có cả nước Pháp. Với tất cả mọi điều kiện thuận lợi chính trị và quân sự như thế, Bắc Việt quyết định hành ngay “chiến dịch Hồ Chí Minh”, không cần phải thêm thời gian chờ thành lập một “chính phủ ba thành phần”, để nhanh chóng thôn tính cả bán đảo Đông Dương trên cả hai phần đồng bằng quân sự và chánh trị. Đúng như họ tuyên bố đây là một cuộc khởi nghĩa năm mươi chín!

Vậy liệu người ta có nghĩ rằng là người Mỹ đã phần bị động mình? Nhân vật chính yếu liên can trong việc này là Tổng thống Thiệu, người biết rõ hiểu về những họ a họ n, cam kết, và thi hành. Ông đã công khai nêu rõ trước d luận mà Hoa Kỳ không dám có một tiếng nói, có chăng chỉ là những lời an ủi cam kết quá muộn màng của một tình bạn bè, một mối tình lo là “qua đống ng!” Ông Thiệu là người không muốn chơi trò người hùng, cũng không thích biểu tình hoan hô rầm rầm, những rất nhạy cảm với lòng tin thông sâu đậm của đồng bào miền Nam, bây giờ vấn đề đã ngã ngũ, ông đã thua cả về chánh trị lẫn quân sự, nên ông quyết định phải rời quê hương mà ông đã từng hi vọng dâng tất cả. Với một tâm hồn chết lặng ông nói lên những lời tiếp biết cùng. Những lời tiếp chết của ông được truy tìm đi trên đài phát thanh làm cho những người dù có lòng đời đâu cũng phải như là, ngay những người đã từng muốn ông phải tiếp cũng vậy. Ông ra đi, mang theo sự tin yêu và lòng mến phục của dân chúng miền

Nam mà ti đây không có ông, ho so com thoy mot mát mot cái gì ...

Đi vi ngooi Mi, ông đã có nhong so vo thot đi và nong no: -Tôi đã nói vi ho (Hoa Ki) ring: Các ông muon rút chân ra khoi cuc chin Vit Nam trong danh đi, mà các ông đòi hoi chúng tôi nhong điu thot vô lý không tho làm đic chút nào. Đánh gioc mà vin tro quân so co nay bi cot mai bi xén mot bi cúp mãi nho tho, thì có khác nào cho cho tôi moi ngày có 3 đing mà bo tôi phi ăn tiêu nho mot ông hoàng hay mot ngooi khách du loch sang trong! Các ông muon chúng tôi hôm nay vi mot “xu ăn mày” phi làm đic nhong gì mà ngày hôm qua các ông không sao làm đic vi ngân khon 6 ti đo la ...! Tôi đã nói vi ho ring câu hoi duy nhot hin gio là liu Hoa Ki có quyt đinh gio nhong gì mà Hoa Ki đã cam kot vi Vit Nam Cong Hòa hay không? Và liu nhong loi nói và cho ký coa Tong Thong Hoa Ki còn có chút giá tro gì na hay không! Tho là quá rõ, Hoa Ki thot so đi phin bi.... Ngo mon và ngu xun, long vin Hoa Ki đã nói lên so vui mong coa ho vo so ti choc coa ông Thiu, vì ho nghĩ nho đó so có kho năng “đit đic mot non hòa bình nào đó trong thong long” vi Cong Son, trong gioi hon mot thoi gian nào đó, “vi đing loi chánh tro mom đo hon, đi làm giom đi nhong chot choc vô ích, và nhot là đi bo vo cho nhong ngooi Mi hin còn ti min Nam Vit Nam”. No co Pháp cũng có mot thái đo ting ti, vì hoàn toàn không nom vong đic tình hình và cũng vì quyn loi coa chính noc Pháp. Đi vi Hoa Ki, trên tho gioi noy tit co điu có tho bi mot hot, cho riêng có ngooi công dân Mi, đic coi nho thon thánh, là không tho mot đic.

Ngu Giác Đài không chop nhon nho voy. Các cop cho huy quân so coa Ngu Giác Đài cũng nho các cop quân nhân đã ting tham chin bên conh Quân Loc Vit Nam Cong Hòa không đing ý vo nhong hành đing coa Hoa Ki, vì tình com gon bó vi ngooi chin hou Vit Nam cũng nho gon bó vi quc gia noy, giong nho ngooi Pháp chúng ta voy. Ho có co gong tho giúp đi cho Vit Nam mot cái gì đó, nhong ngooi ta đã ngăn com ho. Ho cho còn có mot cách là cầu nhou, và so hon thù trong com long noy mãi mãi so là mot you ti coa tình trong phân hóa ti Hoa Ki. Bin năm troc đó, đia theo bin tuyên ngôn Guam coa Tong Thong Nixon, Ngu Giác Đài đã son tho mot quan nim moi cho chin loc Á Châu. Bin gio thì bit buc ho phi duyt xét loi đi giom bit kho năng tim loc quân so coa Hoa Ki: đó là bi co các căn co loc đia Á Châu và các quc gia đing mình “nhoc co tiu”, dùng Nhot Bin và Úc Châu nho nhong pháo đài phòng tho cho loc đia Hoa Ki ti Thái Bình Đong. Điu sao, theo ho nói, đó là mot quyt đinh cop quc gia mà ho là nhong ngooi chou trách nhim, không tho cong loi đic: “quân nhân chúng tôi troc quyt đinh nho voy không tho làm gì hon là phi thi hành, dù đi lun Mi có cho ring Hoa Ki không nên soa đi chin loc nho voy.”

Hoa Ki đã không làm đúng loi ho coa ho. Ho đã phin bi nhong ngooi mà chính ho đã đia vào cuc chin, mot cuc chin mà ho chong nhong phi tin quá nhiu đo la mà còn phi hy sinh gon 60 ngàn quân nhân các cop (choa tính thong binh) đi cho đem vo mot “con so không” to ting. Nói nho tho có gì quá đáng lom không? Tong Westmoreland, cou cho huy trong loc long Mi ti Vit Nam thì phát biu có phin nào nho loi hon cho Hoa Ki, nhong cũng đã quy trách nong no cho gioi chánh tro vo hành đing làm mot hot danh đi coa Mi: “Min Nam Vit Nam phi chẳng không tho tránh đic mot so chin bi? Vàng, đúng nho voy.”

Nhong chúng ta phi xét loi tình hình: Bic Vit đã vi phom hoàn toàn Hip Đinh Paris 1973, Hoa Ki hoàn toàn bit loc trên phong din chánh tro, và các quc gia có nhim vo bo đim vic thi hành Hip Đinh thì hoàn toàn im long không nhoc nhich.” Ngooi ta phi nhìn nhong

Hoa Kỳ Quyết Định Nhắm Cho Miền Bắc Xâm Lăng Miền Nam

Tác Giả: Vanuxem / Dáng Hi&#u Nghĩa (d&#ch)

Chúa Nhật, 09 Tháng 10 Năm 2011 02:55

c&#nh c&#p xe, h&#i c&#a, d&#n s&#ch nh&#a, phòng &#c hay kho tàng c&#a ng&#i M&# t&#i Sài Gòn, thì m&#i th&#t s&# th&#y đ&#c m&#c đ&# thù ghét Hoa Kỳ c&#a c&# m&#t dân t&#c. Ng&#i ta ph&#i nhìn c&#nh ông Martin, Đ&#i Sĩ Hoa Kỳ t&#i Vi&#t Nam lúc r&#i kh&#i Vi&#t Nam sau khi cho đi t&#n xong xuôi ng&#i M&# cu&#i cùng, thì m&#i th&#y đ&#c c&# m&#t s&# th&#n thùng nh&#c nh&# c&#a Hoa Kỳ trên nét m&#t xanh xao nh&# ng&#i ch&#t c&#a ông. Và ng&#i ta cũng ph&#i nhìn th&#y c&#nh m&#t ng&#i Vi&#t Nam kéo lê b&#ng hai ngón tay lá c&# M&# to l&#n c&#a tòa Đ&#i Sĩ M&# đ&#m xu&#ng r&#ch nh&#ng “50 sao và 13 v&#ch” mà ng&#i M&# th&#ng h&#nh đi&#n. T&#ng Th&#ng Hoa Kỳ, Ông Ford, đã t&#ng nói: “Chúng tôi không th&# b&# đ&#c nh&#ng ng&#i b&#n c&#a chúng tôi.” Nh&#ng nói là nói nh&# v&#y, mà h&# i không làm đúng nh&# v&#y!

Tác gi&# : Vanuxem, c&#u Trung T&#ng Quân L&#c Pháp.

Ph&#ng d&#ch: C&#u Đ&#i Tá D&#ng Hi&#u Nghĩa.

@Di&#n Đ&#n Ng&#i Dân Vi&#t Nam

Th&# t&#, 28 Tháng 9 2011 19:5